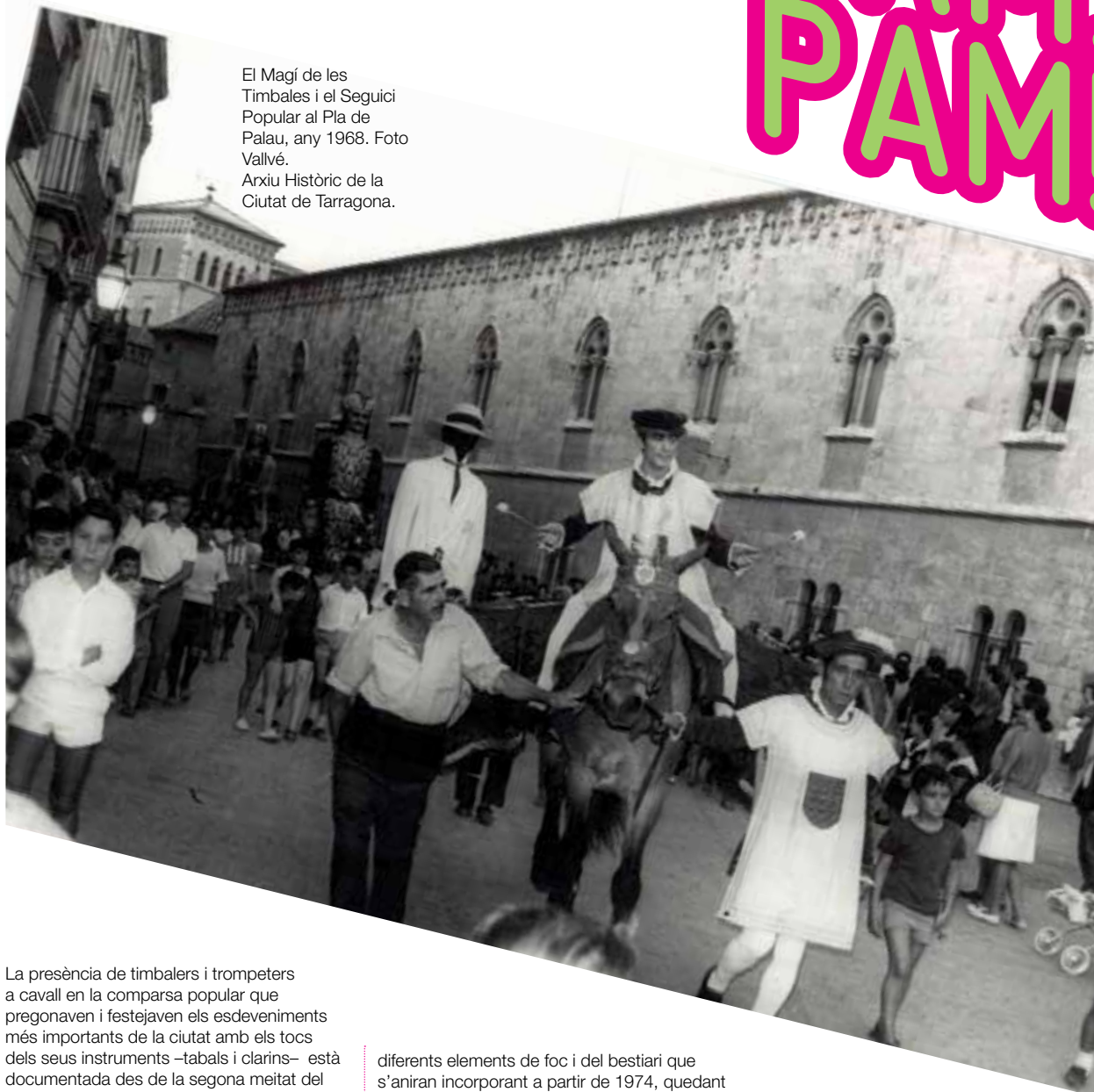

PAM, PAM, PAM! EL

El Magí de les Timbales i el Seguici Popular al Pla de Palau, any 1968. Foto Vallvé. Arxiu Històric de la Ciutat de Tarragona.

La presència de timbalers i trompeters a cavall en la comparsa popular que pregonaven i festejaven els esdeveniments més importants de la ciutat amb els tocs dels seus instruments –tabals i clarins– està documentada des de la segona meitat del segle XIV (any 1383); tenim constància de la seva participació en les diferents festes patronals, però serà a partir del segle XVI i fins a les acaballes del segle XVIII que ens els trobarem precedint la bandera de la ciutat en els actes solemnes i ordinaris en el decurs de l'any com les festivitats del Corpus, Sant Magí o Santa Tecla, i en les extraordinàries amb motiu, per exemple, de les entrades d'arquebisbes i les visites reials.

A meitat dels segle XIX, entre 1859 i 1862, quan Santa Tecla pren el relleu de Sant Magí com a "festa gran", un timbaler a cavall ocupa el capdavant del seguici popular precedint els gegants i els nanos, lloc que es mantindrà així fins que donarà pas als

diferents elements de foc i del bestiar que s'aniran incorporant a partir de 1974, quedant definitivament reglamentada la seva presència l'any 1991 amb la primera edició del protocol corresponent¹.

Dues coses poden cridar l'atenció del lector encuriós: el nom del personatge i la vestimenta. Respecte al nom, cal remuntar-nos pels voltants dels inicis del segle XIX, en què un veí del carrer del Portal del Carro anomenat Magí Canals ocupà aquest càrrec durant quasi mig segle. Quant a la vestimenta, poca cosa afegirem al debat establert des de fa segles; sobre el seu origen històric, ja sigui anterior a la Guerra de Successió i el posterior decret de Nova Planta amb l'abillament de la gramalla vermella, més pròpia dels consellers que no pas d'un

senzill timbaler, a la fi res més que un criat del Comú, o bé d'una sèrie d'intents –el 1868, el 1891 i encara en els nostres dies– per tal d'acabar amb aquella imposició de Felip V que ridiculitzava la honrosa toga dels consellers de la ciutat. La seva indumentària actual respon a la roba usada pels patges de la cort d'aquell de trista memòria.

Pin i Soler en una de les seves novel·les, tot palesant alguns dels trets més característics del costumisme tarragoní del segle XIX, ja ens deia que "el Magí de les timbales" semblava "un Cardenal: tot vestit de cap a peus de

MAGÍ DE LES TIMBALES

Albert Vallvé és, de fa anys, el Magí de les Timbales.
Foto: Montse Riera

El Magí de les Timbales pujant per la Baixada de la Misericòrdia, any 1984. Foto Enfoc.
Arxiu Històric de la Ciutat de Tarragona.

seda vermella” i uns anys després, allà pel 1924, en una vella i sentida poesia el Pare Iglesias considerava l'emblemàtic timbaler com el més original dels personatges del seguici popular a qui qualificà també d'herald del nostre poble².

Més enllà d'aquestes dades rigorosament històriques, avalades per avantpassats nostres, a l'entorn de l'actual *Magí de les timbales* hi ha una altre història molt més senzilla, però història al capdavant, plena de sentiment, humanitat i tarragonisme: comença amb el desig d'un llavors relativament jove tarragoní amant de les nostres tradicions –l'Albert Vallvé Navarro–, el qual, després de portar altruïstament un nano –quan encara els portaven cobrant els empleats de la brigada municipal–, en el moment de la jubilació del també empleat municipal que feia de *Magí de les timbales*, demanà la plaça “*amore et gratia*” al llavors alcalde Recasens sense rebre cap mena de resposta a tan sorprenent petició; ja en temps de l'alcalde Nadal i prèvia la presentació de tres entitats que l'avalessin, el nostre *Magí* va obtenir el vistiplau de l'alcalde president del consistori, amb la condició de pagar simbòlicament una pesseta cada vegada que sortís com a *Magí de les timbales*; la condició es complí, doncs amb un bitllet d'antiquari per valor de 500 pessetes deixà pagats a la bestreta més anys dels que segurament podrà viure en vida l'amic Vallvé. A banda, calia sumar-hi el cost de tota una nova indumentària pel personatge, la cavalcadura i els timbals, pagada, això sí, amb bitllets de curs legal; més recentment el seu nomenament va ésser degudament revalidat per l'actual alcalde Ballesteros.

Si bé l'Albert Vallvé, advocat, ex-senador a Madrid, conseller de l'Ajuntament, i diputat “provincial”, és des de fa anys el *Magí de*

les timbales de Tarragona, amb motiu de les vacances de la judicatura que tanca el mes d'agost, es buscà de seguida un *Magí de les timbales de sant Magí*, que el pogués substituir en comptades ocasions, càrrec que ja ha passat de pare a fill dins de la família Fontanet-Royo i que també ha estat servit per l'Eduard Seriol Cabiscol, que són l'esperança d'un futur esdevenidor per tal que l'esperit d'amor a la ciutat i als seus ciutadans més petits, que Vallvé a donat al personatge, continuï, sigui quin sigui el vestit de torn, pel bé del seguici popular de Tarragona i els seus ciutadans, petits i grans.

Pam, pam, pam!
Bona festa a tots.

Josep Maria Sabaté i Bosch
Cronista oficial de la ciutat

EL CONSISTORI HAVIA DE PAGAR UNA PESSETA PERQUÈ SORTÍS

EL PRIMER TIMBALER VA SER MAGÍ CANALS, DURANT MIG SEGLE

1 COMISSIÓ ASSESSORA SOBRE
EL SEGUICI POPULAR: *Protocol del
Seguici Popular de la ciutat de Tarragona.*
Quaderns de Festa Major, 6. Tarragona,
1991.

2 PIN I SOLER, Josep: *La família dels
Garrigues*. Barcelona, 1887. Pàg. 173.
Vid. també ALEGRET, Adolfo: *Tarragona a
través del segle XIX (Histories y anécdotas)*.
Pàg. 123, i SALVAT Y BOVÉ, J.: *Tarragona
en la Historia General*. Tarragona, 1929.
Pàgs. 176-177.

3 IGLESIAS, Fra Francesc O.F.M.: “Els
Gegants de Tarragona”, a *Campanes al vol*.
Barcelona, 1924. Pàg. 223.